



Στίγμα



ΤΟΥ Γιώργου
Χρ. Παπαχρήστου

gpapachristos@tanea.gr

■ Μηχανισμός «απεμπλοκής»

Η (ΠΑΡ' ΟΛΓΙΟΝ) «ναυμαχία» της Κάσου, ακριβώς 200 χρόνια από την ολοσχερή καταστροφή του νησιού από τα οθωμανικά - αιγυπτιακά στρατεύματα, αποδόθηκε σε έναν μηχανισμό «απεμπλοκής», όπως ονομάστηκε. Ομως αυτός ο μηχανισμός έχει και ονοματεπώνυμο. Δύο τουλάχιστον. Το ένα είναι του υπουργού Εξωτερικών Γιώργου Γεραπετρίτη και το άλλο είναι του τούρκου ομολόγου του Χακάν Φιντάν. Οι δύο υπουργοί Εξωτερικών είχαν αλληπάλληλες τηλεφωνικές επικοινωνίες μεταξύ τους, αλλά και με τους πάνω από αυτούς (δεν θα μπο, όπως είναι φυσικό, σε λεπτομέρειες επί του συγκεκριμένου θέματος - όπως αν απαιτήθηκε, ως πούμπε, και διά ζώσης σύσκεψη...), όπως και με στελέχη των Ενόπλων Δυνάμεων και των κρατικών μηχανισμών των δύο χωρών.

Μία πηγή μου μου ανέφερε προχθές ότι η όλη διαδικασία δεν διήρκεσε παραπάνω από δύο ώρες, μέχρι να δοθεί η εντολή στις μάχιμες δυνάμεις που βρίσκονταν επί του «πεδίου» να αποχωρήσουν. Μία άλλη πηγή, την οποία συνάντησα στον κόπο του Προεδρικού Μεγάρου, την Τετάρτη το απόγευμα, μου ξεκαθάρισε ότι η διαδικασία απεμπλοκής δεν διήρκεσε ούτε δύο ώρες. «Μία ώρα το πολύ», μου ανέφερε χαρακτηριστικά.

Η απεμπλοκή πάντως που μου γεννήθηκε και τη διατύπωση είναι, γιατί οι έρευνες του ιταλικού πλοίου πόντισης καλωδίων δεν έγιναν εντός των ορίων της ελληνικής υφαλοκρηπίδας και έπρεπε να διενεργηθούν ένα μίλι έξω από αυτήν, προκαλώντας μια ένταση με την Τουρκία, η οποία τάραξε άσχημα τα ήμερα, έως τώρα, νερά του Αιγαίου. Απάντηση δεν έλαβα...

■ Τι θέλουν οι Ελληνοκύπριοι;

ΕΙΧΑ ΠΡΟΣΦΑΤΑ μια εξαιρετική συνάντηση με κορυφαίο παράγοντα της πολιτικής ζωής της χώρας, ο οποίος σήμερα μπορεί να μην παίζει κανένα ρόλο - έχει από ετών αποσυρθεί - αλλά εξακολουθεί να παραμένει με έναν τρόπο στην επικαιρότητα. Δεν θα αναφέρω κάτι παραπάνω επί αυτού, κάτι που να τον ταυτοποιεί. Δεν επιθυμεί να εμπλέκεται στο πολιτικό «γίγνεσθαι», όμως επειδή η συνάντηση συνέπεσε με τη «ναυμαχία» της Κάσου έχει μια αξία, έστω και ανονύμως, να αναφέρω την άποψή του για τις ελληνοτουρκικές διαφορές:

■ Πρώτον, είναι εξαιρετικά επιφυλακτικός με το κλίμα ενθουσιασμού που καλλιιεργείται για την ελληνοτουρκική προσέγγιση. «Όποιος έχει διατελέσει έστω και για δυο τρία χρόνια πρωθυπουργός, γνωρίζει ότι οι διμερείς διαφορές δεν υπάρχει τρόπος να επιλυθούν. Ακόμη και με μια προσφυγή στη Χάγη. Θα διαιωνίζονται με πάνο και κάτω εντάσεις στο διπνεκές. Ένας τρόπος υπάρχει, να βρεθεί έλληνας πρωθυπουργός να προχωρήσει σε κάποιου είδους παραχωρήσεις στις απαιτήσεις των Τούρκων. Νομίζω όμως ότι δεν θα βρεθεί».

■ Δεύτερον, είναι το ίδιο επιφυλακτικός και με τις κωφορούμενες εξελίξεις στο Κυπριακό. «Η Τουρκία, που έχει καταλάβει το 40% του νησιού, δεν πρόκειται ποτέ να εκχωρήσει αυτή τη στρατιωτική "επιτυχία" έναντι οιοδήποτε ανταλλάγματος. Θα επιδιώκει πάντα την εδραίωση της κυριαρχίας της. Το πολύ πολύ να προχωρήσει, αν αναγνωριστεί η κυριαρχία αυτή, σε μικρές εδαφικές παραχωρήσεις, όπως για παράδειγμα η επιστροφή της Αμμοχώστου. Αλλά για μένα το θέμα είναι τι πραγματικά θέλουν οι Ελληνοκύπριοι σε αυτή την ιστορία. Αν θέλουν, ως πούμπε, την επανένωση».

Όντως, αυτό είναι το μεγάλο θέμα. Τι ακριβώς θέλουν οι Ελληνοκύπριοι σχετικά με το μέλλον του νησιού;

■ «Να τελειώνει ο πόλεμος»

Η ΜΙΑ ΚΟΥΒΕΝΤΑ έφερε την άλλη, οπότε, μοιραία, έφτασε και στον πόλεμο στην Ουκρανία. Μου μίλησε για τα λάθη της Δύσης να εμπλακεί σε αυτόν τον πόλεμο έστω και με έμμεσο τρόπο, μου άφησε κάποιες αιχμές και για τη δική μας εμπλοκή και αφού με διαβεβαίωσε ότι η τροφδοσία της Ουκρανίας με όπλα από την Ελλάδα εννοείται πως δεν «αδυνάτισε» τις ελληνικές Ενοπλες Δυνάμεις, κατέληξε κάπως έτσι:

«Πρέπει να τελειώνει ο πόλεμος στην Ουκρανία. Οποιαδήποτε παράταση αυτού του κοστοβόρου σε ζωές



Η (παρ' ολγίον) «ναυμαχία» της Κάσου αποδόθηκε σε έναν μηχανισμό «απεμπλοκής», όπως ονομάστηκε. Ομως αυτός ο μηχανισμός έχει και ονοματεπώνυμο. Δύο τουλάχιστον. Το ένα είναι του υπουργού Εξωτερικών Γιώργου Γεραπετρίτη και το άλλο είναι του τούρκου ομολόγου του Χακάν Φιντάν. Οι δύο υπουργοί Εξωτερικών είχαν αλληπάλληλες τηλεφωνικές επικοινωνίες μεταξύ τους, αλλά και με τους πάνω από αυτούς

και οικονομία πολέμου μπορεί να προκαλέσει διάχυσή του σε όλη την Ευρώπη, και στα Βαλκάνια πολύ περισσότερο. Η Βοσνία, ως πούμπε, μοιάζει με φραϊτέιο έτοιμο να εκραγεί πάλι».

Συζητήσαμε φυσικά και άλλα πολλά και διάφορα. Σημαντικά επίσης. Που δεν είναι όμως προς «διακίνηση». Μείντε στα «εθνικά» - διεθνή. Είναι κατατοπιστική η άποψή του, πιστεύω...

■ Απόσυρση με καρφιά

Η ΓΕΝΝΑΙΑ ΑΠΟΦΑΣΗ της Μιλένας Αποστολάκη να αποσυρθεί, εγκαίρως, από την κούρσα της διεκδίκησης της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ, λογικά θα έπρεπε να δείξει τον (ίδιο) δρόμο και σε άλλους υποψηφίους, οι οποίοι από εγωισμό, μωροφιλοδοξία ή και εκθροπάθεια απέναντι στον Νίκο Ανδρουλάκη επιμένουν να είναι υποψήφιοι, για να καταμετρηθούν σε μονοψήφια ποσοστά.

Αβυσσος βέβαια η ψυχή του ανθρώπου, και εν προκειμένω πιο άβυσσος δεν γίνεται! Αλλά επειδή η πολιτική είναι σκληρή, και η ζωή επίσης, προφανώς θα συνεχίσουν να εκθιθενται ως την τελευταία στιγμή. Αν και ορισμένοι εξ αυτών, στην πραγματικότητα, αυτό που επιδιώκουν είναι να διαπραγματευτούν από καλύτερη θέση το πολιτικό τους μέλλον με εκείνον που θεωρούν ότι θα κερδίσει τις εκλογές. Άρα, αν τον στηρίξουν εγκαίρως, θα μπορούν εν συνεχεία να εξαργυρώσουν τη στήριξη. Συμβαίνουν αυτά, δεν αποκαλύπτω δα και το πώς ανακαλύφθηκε η πυριτίδα.

Τι λέω όμως εγώ για όλα αυτά; Τίποτε. Θα συμφωνήσω απλώς με τη Μιλένα, η οποία στη δήλωσή της με την οποία ανήγγειλε ότι αποσύρεται έριξε κάτι καρφάρες, ναααα, προς την πλευρά των διεκδικητών της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ: «(διαπιστώνω) με αυξανόμενη ανησυχία να κυριαρχούν προσωπικές συγκρούσεις (μεταξύ των υποψηφίων) που μπορεί να θέσουν σε κίνδυνο τη συνοχή της παράταξης».

Και σωστά βλέπει, θα σημειώσω...

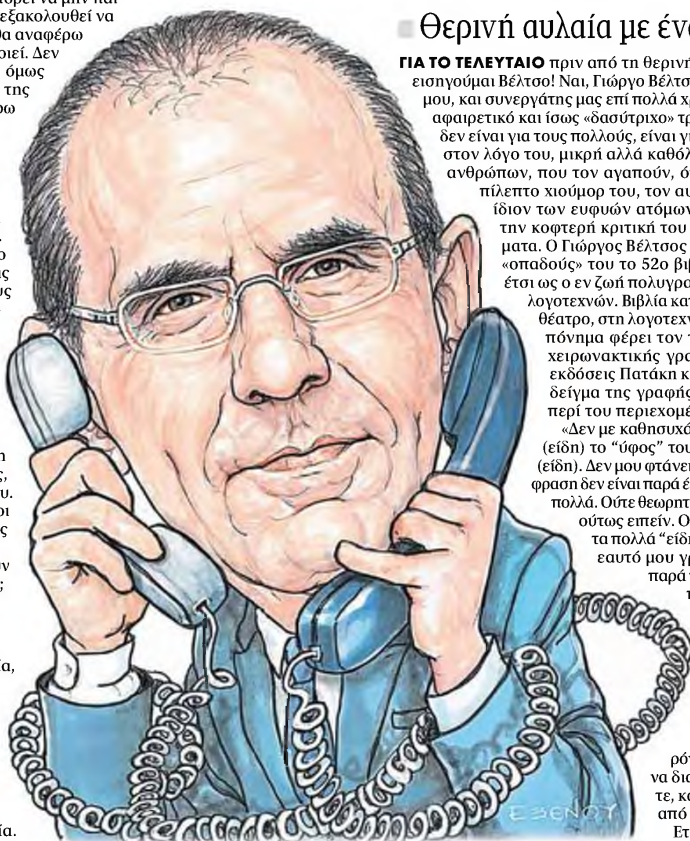
■ Θερινή αυλαία με ένα βιβλίο

ΓΙΑ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ πριν από τη θερινή αυλαία της στίλης βιβλίο, εισηγοίμαι Βέλτσο! Ναι, Γιώργο Βέλτσο. Οχι μόνο γιατί είναι φίλος μου, και συνεργάτης μας επί πολλά χρόνια, αλλά γιατί αγαπώ τον αφαιρετικό και ίσως «δασύτριχο» τρόπο που γράφει. Ο Βέλτσο δεν είναι για τους πολλούς, είναι για εκείνη, τη μικρή, μισημένη στον λόγο του, μικρή αλλά καθόλου ευκαταφρόνητη, ομάδα ανθρώπων, που τον αγαπούν, όπως και εγώ, για το λεπτεπίλεπτο χιούμορ του, τον αυτοσαρκασμό που διαθέτει, ιδίον των ευφρών ατόμων, τη δεισιδουτική ματιά και την κοφτερή κριτική του στάση απέναντι στα πράγματα. Ο Γιώργος Βέλτσο παρέδωσε πρόσφατα στους «οπαδούς» του το 52ο βιβλίο του, αναδεικνυόμενος έτσι ως ο εν ζωή πολυγραφώτερος ίσως των ελλήνων λογοτεχνών. Βιβλία καταγενημένα αντισμερώς στο θέατρο, στη λογοτεχνία, στην ποίηση. Το νέο του πόνημα φέρει τον τίτλο «Ροή αέρα - τετράδια χειρωνακτικής γραφής», κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκη κι εγώ απομόνωσα ένα μικρό δείγμα της γραφής του για να δώσω μια ιδέα περί του περιεχομένου του:

«Δεν με καθουσκάζει το ότι η γραφή είναι ήδη (είδη) το "ύφος" του γραπτού χωρίς κατατάξεις (είδη). Δεν μου φτάνει ακόμη το ότι η γλωσσική έκφραση δεν είναι παρά ένα "όργανο". Αλλά να μη ζητώ πολλά. Ούτε θεωρητικός ούτε λογοτέχνης υπήρξα, ούτως επείν. Οργανοπαίκτης; Ναι. Και ούτε τα πολλά "είδη" που με δικαιολογούν στον εαυτό μου γράφοντας θα με εμφοδίζουν, παρά την αγωνία μου, να κτυπώ τα πλήκτρα ενός Steinway με ουρά, νομίζοντας ότι παίζω τη "Σονάτα για πιάνο, op. 25" του Σένιμπεργκ ή τις "Παραλλαγές για πιάνο, op. 27" του Αντον Βέμπερ. Ο Γκλεν Γκούλντ τα παίζει καλύτερα.

«Μην μπιάινετε προς το παρόν στον κόπο να κατανοήσετε: να διαβάσετε και να ξαναδιαβάσετε, και τότε το ποίημα θα ανοιχτεί από μόνο του».

Έτσι να μ' ακούτε». Καλό καλοκαίρι!



ΤΗΣ ΕΦΗΣ ΞΕΝΟΥ